

?Escriure i viure

Viure escrivint (L'altra, 2021), d'Annie Dillard, és un llibret traduït per Alba Dedeu que, tot i les aparences, no vol ser un llibre de receptes d'escriptura creativa sinó un assaig intel·ligent sobre la vida i l'experiència d'escriure. No hi busqueu, doncs, consells, sinó experiència i reflexió. S'hi poden llegir coses interessants i veritats com temples: «Es necessiten anys per escriure un llibre, entre dos i deu anys. Menys temps que això és tan estrany que resulta estadísticament insignificant», «La paraula escrita no pot competir amb les pel·lícules en el terreny que els és propi, i no ho hauria de fer». L'assaig d'Annie Dillard és, en bona part, un striptease emocional i professional, i, a la vegada, un entramat de metàfores i alegories sobre l'experiència d'escriure. Segons l'autora nord-americana, que, com hem dit, no té cap intenció de fer un manual sinó una peça més aviat autobiogràfica, la feina de l'escriptor manté analogies, per exemple, amb construir una casa, fer un regal, una eruga que avança, una estrella de mar que expulsa un dels seus braços, algú que puja una escala molt alta, un viatger interestel·lar, un domador de lleons, algú que vetlla un amic moribund, un llenyataire, un volcà en erupció, un pilot acrobàtic o un indi seminola que lluita contra un al·ligàtor. Diu Dillard: «Molts escriptors fan poca cosa més que seure en petites habitacions recordant el món real. Això explica per què hi ha tants llibres que descriuen la infantesa de l'autor». I, més endavant, assegura: «No entendré mai per quin motiu la gent es vol dedicar a escriure, tret que sigui perquè troben a faltar un agafall material a la seva vida».

El llibre, a més, compta amb un pròleg de Vicenç Pagès Jordà que pot ser de gran utilitat -més que no pas l'assaig de Dillard- als aprenents d'escriptor. Per escriure, diu Pagès Jordà, «no s'ha de conèixer una fórmula, sinó superar milers d'esglaons». I n'apunta trenta-nou -com en la pel·lícula de Hitchcock-, com ara «No et preguntis si vols ser escriptor. Pregunta't si escrius».



Il·lustració: Erques Torres.